

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

lentacv-||la noui testamenti Cardi.||nalis sancti Xisti.||

Cajetan, Thomas

Colonie, 1526

VD16 V 1243

In decimo. Tractantur quattuor domini dicta apud Joannem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34421

Ientaculi decimi questio prima

Incipit decimum Ientaculū

culū in quo quattuor tractantur.

Currunt Decimo tractanda quattuor apud Joānem euāgelistam.

Primum Joan. v. si ego testimoniū perhibeo de meipso, testimoniū meum non est verum.

Secundū quoq; Joan. v. Quō vos potestis credere, q̄ gloriā ab invicē accipitis, ⁊ gloriā que a solo deo est non queritis?

Tertiū Joan. viij. In domo patris mei mansiones multe sunt: siq̄ minus, dixissem vobis, q̄a vado parare vobis locum.

Quartū est Joā. xvij. Et nunc clarifica tu me pater apud te ipsum claritate quā habui priusquā mundus fieret apud te.

Circa Primum (scilicet, si ego testimoniū perhibeo de meipso, testimoniū meum non est verū) dubiū occurrit ex duplici capite. Primo quia conditiōalis ista falsa videtur, siue antecedēs demonstrat Christū inquantum homo siue inquantum deus. Nā Christus nō solū secundū diuinā naturā erat impeccabilis, sed etiā secundū hūanitatē assumptā: ac p̄ hoc secundū quancūq; naturā perhibeat testimoniū de seipso nō potest mēiri: ⁊ sequenter testimoniū eius erit vez cuius oppositū p̄ditionalis ista significat.

Et auget dubitatio ex eo q̄ ip̄emet dñs Joā. viij. quū dixisset ego sum lux mundi, ⁊ Iudei opponerēt

3
Ientaculi decimi questio prima. xcviij.

ei, tu de teipso testimonium perhibes, testimonium tuum non est verum, respondit Iesus et dixit eis, et si ego testimonium perhibeo de meipso, verum est testimonium meum ubi clare apparet dominum asserere contrariam conditionalem.

Ad hoc Dicitur, quod simpliciter et absolute loquendo conditionalis secunda quam protulit dominus Iohannes viij, est vera et asserenda: illa autem que ex Iohanne v, allata est, non est extendenda, sed exponenda iuxta contextum ad precedentia. Duo siquidem ante illa verba dominus dixerat, ex quibus sensus intentus per hanc conditionalem accipi potest. Primum est, non possum ego a meipso facere quicquam. Ex quo sumitur quod in antecedente huius conditionalis subintelligitur licet a meipso: ita quod conditionalis est ista, si ego a meipso perhibeo testimonium de meipso, testimonium meum non est verum. Et sic conditionalis verificatur: quia si a seipso non potest facere quicquam non potest quoque a seipso perhibere testimonium verum de seipso, et si a seipso testimonium perhiberet de seipso, testimonium eius non esset verum: utpote contrarium origini veritatis: quoniam ipse non est ex seipso. Et est ista conditionalis de genere illarum quarum tam antecedens quam consequens est impossibile: ut si leo volat, leo habet alas: et si miles. Simili quoque modo verificatur dicta conditionalis si exponatur iuxta secundum quod premisserat dominus ibidem: scilicet quia non quero voluntatem meam, sed voluntatem eius qui misit me.

Hinc enim subintelligitur in antecedente dicte conditionalis licet querens voluntatem aliam quam eius qui misit me. Ita quod conditionalis est ista, si ego quero voluntatem aliam quam eius qui misit me, testimonium

I entaculi decimi questio prima.

phibeo de meipso, testimonium meum non est verum: quia querendo aliam voluntatem quam patris contrariaretur veritati: et sic testimonium suum non esset verum. Sed sic etiam conditionalis est vera: et tam antecedens quam consequens est impossibile.

¶ Illa autem conditionalis que dicitur Joā. viij. gloria non eget: quoniam ut sonat vera est, et dupliciter ibi a domino probatur. Primo quo ad veritatem in se, scilicet quod testimonium eius verum est secundum rem dicendo quia scio unde venio et quo vado: hoc est quia et certa scientia totius progressus mei loquor, scio enim unde veni, a principio, a patre, ab eternitate etc. et quo vado, ad patrem, ad celum etc. Quia enim quod scimus loquimur, et quod vidimus testamur, ex certitudine sue scientie probat dominus testimonium suum esse verum. Secundo, quantum ad sufficientiam legitimum, quia in lege vestra scriptum est quod duorum hominum testimonium verum est: ac per hoc multo magis verum est testimonium eterni filii et patris, ego sum qui testimonium phibeo de meipso, et testimonium phibet de me qui misit me pater.

¶ Potest quoque accipi et tertia probatio quo ad veritatem presumptionis ex subiunctis verbis domini in eodem ca. ego gloriam meam non quero, sed honorifico patrem meum etc. Presumi siquidem potest testimonium de seipso falsum propterea quia homo querit proprium bonum seu propriam gloriam: sed ubi homo bona dicit de se ut Christus predicabat se deum, et propriam non querit gloriam, non est locus presumptioni aut suspitioni quod testimonium eius non sit verum. Et propterea omnia colligendo, amplectimur simpliciter et absolute veram esse hanc conditionalem, scilicet si ego testimonium phibeo de meipso

3
Ientaculi decimi questio secūda xcix.

verum est testimonium meum, est siquidem verum
re et lege et presumptioe. Ne quidē q̄a sic esse scio: le
ge autē. quia duo testes, presumptioe vero, q̄a nō p̄
p̄riā sed patris gloriam quero.

Et p̄ hoc patet solutio obiectorum.

Circa Scdm̄ (quō potestis credere, qui
gloriam ab inuicē accipitis, et gloriā q̄
a solo deo est nō queritis? dubitatio occur
rit ex duplici capite. Primo circa primā partē, quō
potestis credere qui ad inuicē gloriā accipitis, nam
aut est sermo de fide informi. Et sic experientia te
stat in multis christianis q̄ credunt, et tamē ab inu
icē gloriā accipiunt ponēdo vltimū finem in gloria.
Si vero est sermo de fide formata charitate, appa
ret sermo dñi p̄ accidēs: nā omne pctm̄ mortale tol
lit charitatē, et gloria nō directe opponitur charita
ti, sed odiū. Vnde qua ratione obiectū est pctm̄ va
ne glorie ad impediendū fidē formatā, pari ratioe
quodlibet aliud pctm̄ obijci potuit, et maiori ratio
ne obijci potuit pctm̄ aliqd̄ directi⁹ oppositū cha
ritati: vt inuidia, odiū, discordia.

Circa secundā deinde partem (scilicet et gloriā q̄
a solo deo est nō queritis) duplex difficultas occur
rit. Prima: q̄a nulla videt̄ gloria que a solo deo sit:
quū etiā gloria filioꝝ dei sit a deo solo, sed a deo et
alijs: iuxta beate v̄ginis verbū, beatā me dicēt oēs
gnatiōes, et in psal. sancti dicūt de seipsis. tūc dicēt
inter gētes, magnificauit dñs facere cū eis. Scda
difficultas est: q̄a q̄rere gloriā q̄ solo deo est, nō spe
ctat ad amorē dei, sed ad amorē p̄riū: non em̄ hoc
spectat ad amorē amicitie, sed ad amorē p̄cupiscen
tie, q̄ hō p̄cupiscit sibi bonū glorie. Et p̄terea etiā

¶ ij

Ientaculi decimi questio secunda.

si homo quereret gloriam que a solo deo est, quam p hoc pium boni querat, nō euaderet difficultatē seu admirationē de fide formata charitate, q̄ est amor amicitie ad deum. Undiq; ergo obscura appa-
rent hec dñi verba.

Ad hoc Dicit, posse duplicē sensum habere il-
la vba, q̄ abinucem gloriā accipitis.
¶ Primus est, q̄ accipitis humanā gloriā vt finē
ex intentione prestitutū. Et iuxta hunc sensum duo
maxima impedimenta fidei apponuntur. Alterum
positiuū scilicet inanis gloria. Alterū priuatiuū sci-
licet nō querere gloriā celestem. Et inanis quidē
gloria fidei impedimentū prestat, ⁊ ex parte principi-
pij: quoniā oportet credentē intellectū captiuare in
obsequium Christi: q̄ autē humanā gloriā querit
nō se subijcit sed exaltare studet vt habeat vñ glo-
rificetur. Et ex parte termini, fides em̄ est speranda
rū substantia rerū: q̄ autē mercedem suam constituit
in gloria humana, ad illius fastigium tendit, non ad
speranda que p fidē promittuntur.

¶ Nō q̄rere autē gloriā celestis patrie, maximū fidei
impedimentū est: q̄a tollit motiuū ad credendū.
Venisse siquidē ad fidem homines propter amorē
celestis glorie quam audierunt promissam credētibus,
nō opus est probare: ⁊ similiter pseuerare ho-
mines in fide ob similem amorē cōstat. Et potest
iuxta hunc sensum intelligi dominica hec sententia
de fide tam formata quam informi. Et si de forma-
ta fide intelligitur, sensus est, quō vos potestis cre-
dere: quasi diceret, nullo modo potestis vos crede-
re fide vna qui finē vestrū habetis in gloria huma-
na, ⁊ celestē nō q̄ritis. Si vero de fide informi intel

Ientaculi decimi questio secūda c.

ligitur, sensus est, quomodo potestis credere, quasi diceretis difficile aut male potestis vos credere, q̄ humana gloriā habetis pro fine &c. **S**cd̄s aut̄ sensus est, q̄ abinuicē gloriā accipitis, hoc est q̄ delectamini in gloriā hūana. **E**t iuxta hūc sensum p̄ncipale impedimētū fidei ponit̄ priuatiuū: hoc est nō q̄rere gloriā celestē, ita q̄ p̄ncipalis vis impedimēti cōsistit in hoc q̄ nō querit̄ celestis gl̄ia. **E**t delectari in hūana gloriā, vt secundariū impedimētū appositū hic ē, & ad maiorē p̄futationē eorū, nā ex hoc q̄ delectamur de gloriā hūana, rep̄hēnsibiles magis sumus q̄ nō querimus gloriā celestē. Si enī ab appetitu glorie alieni essemus, quasi excusabiles essemus a fidei impedimēto, scilicet q̄ nō q̄rimus gloriā q̄ a solo deo est: vt pote q̄ de nulla gloriā curā haberem⁹ sed vbi nos appetitores sumus glorie, & ea gloriā q̄ scdm̄ qd̄ est gloriā (qualis est hūana) delectat nos, cōfutamur si eam q̄ vera & simpliciter gloriā est nō q̄rimus, quia fides habet̄ & seruat̄. **E**rit ergo sensus quō vos potestis credere, q̄ delectamini gloriā humana, & gloriā q̄ a solo deo est nō q̄ritis. **E**t pōt̄ exponi tā de fide viuā q̄ mortuā, vt sup̄ius expositū ē: hoc est nullo modo, q̄tū ad fidē viuā, & difficile vel male, q̄tū ad fidē mortuā. **M**ā aut̄ cū difficultate aut debilit̄ fides ab his haberi videt̄ p̄ter sup̄radictas rōnes: **M**in⁹ tñ difficile & s̄l̄r̄ min⁹ male ab his fides informis haberi potest q̄ a p̄us dictis q̄ ex int̄t̄iōe gloriā hūanā p̄stituerūt sibi finē, nā q̄ ex hmōi int̄t̄iōe ad gloriā hūanā anhelāt, aut nō credūt aut vix credūt: q̄ vero ex passiōe ad gloriā hūanā trahunt̄ debilitāt̄ in fide eoi⁹ q̄ seip̄os extollūt, qm̄ fides in subiugatiōe sui⁹ p̄sistit.

¶ **¶** **¶**

Ientaculi decimi questio secunda.

¶ Ad intuendum autem qualiter sermo domini est per se et non per accidens, distinguendum est de fide secundum se vel secundum suum motum, et similiter de oppositis fidei vel secundum se vel ratione sui motui. Nam licet fides secundum se sit in intellectu, quia tamen est in intellectu moto a voluntate, motum ad fidem ex parte voluntatis se tenet. Et quia ut dicitur viij. Et tibi amabile quidem bonum, vnicuique autem proprium: voluntas affecta ad proprium bonum non quodcumque sed celestis glorie, est motum hominis ad fidem. Et huic motui clare patet opponi priuatiue seu negatiue, non querere celestem gloriam: contrarie autem querere inanem gloriam. Et propterea dominus fidem ex parte motui considerans, ambo opposita iniecit, contrarium quidem dicens, qui ab inuicem gloriam accipitis, priuatiuum vero dicens, et gloriam que a solo deo est non queritis.

Vnde ad Obiecta respondendo dicitur, quod (ut patet ex supradictis) presens sententia de fide utroque modo scilicet tam informi quam formata, potest intelligi.

¶ Et quum obicitur contra fidem informem, quoniam multi cum inani gloria habent fidem informem, iam ex dictis patet solutio: quod si tales ex intentione habent inanem gloriam pro fine, vix habent fidem informem: si vero ex passione trahuntur ad inanem gloriam sicut ex passione peccant homines in alijs virtutibus, male habent fidem, pro quanto debilitantur in habendo fidem: ut declaratum est.

¶ Ad id vero quod deinde obicitur contra fidem formatam, quod obiceret impedimentum per accidens, iam patet solutio: quod scilicet est impedimentum per se ex parte motui

3
Ientaculi decimi questio secunda. cii.

ad fidem, et consequenter ad charitatem, per quam fides operatur.

Ad primum vero contra secundam partem obiectum dicitur trifariam inueniri gloriam. Aliqua namque est gloria que est ab hominibus solis, hoc est, non a deo: ut quum laudatur peccator in desiderij anime sue, et iniqus benedicitur ab hominibus.

Quedam vero est gloria que est et ab hominibus et a deo: ut quum commendamur de actibus virtutum actus enim virtutum approbantur a deo, et laudantur ab hominibus. Quedam vero gloria est a solo deo. Et hec est gloria filiorum dei per adoptionem. Que gloria dicitur esse a solo deo tripliciter. Primo, quo ad radicem glorie, quia a solo deo est filialis adoptio que digna est gloria. Secundo quo ad notitiam in hac vita, quia solus deus nouit qui sunt eius.

Tertio substantialiter, quia gloria filiorum dei consistit substantialiter in hoc quod a deo homo commendatur, commendationem autem aliorum accidentaliter respicit, ita quod si a solo deo et a nulla creatura commendaretur, sufficit adoptionis filio. Et ex hoc capite videtur ad litteram exponenda ista domini sententia, dum contra gloriam que est ab hominibus, gloriam que a solo deo est opposuit.

Et ad hunc etiam sensum Paulus apostolus dixit, non enim qui seipsum commendat ille probatus est, sed qui est deus commendat, et non dixit, sed quem homines commendant. Ut doceret quod in sola commendatione dei consistit substantialiter gloria filiorum dei. Unde conceditur quod gloria filiorum dei est etiam ab alijs, sed accidentaliter, a solo autem deo substantialiter: sicut beatitudo sanctorum substantialiter consistit in fruitione dei,

Tentaculi decimi questio secunda.

accidentaliter autem in societate aliorum sanctorum.

Ad ultimum autem de amore concupiscentie dicitur, concedendo quod appetitus glorie que a solo deo est, ad amorem concupiscentie spectat, quo homo concupiscit sibi ipsi bonum huiusmodi glorie consistens in sola commendatione divina. et quod affectus iste licet non sufficiat ad charitatem que est amor amicitie ad deum, sufficit tamen ad hoc quod sit motuum ad fidem et charitatem. Nam quum gratia perficiat naturam, et nature ordo habeat ut amabilia que sunt ad alios veniant ex amicabilibus que sunt ad se ipsos (ut philosophus dicit in Ethicorum) consequens est ut huiusmodi glorie amor moveat et inducat ad fidem et charitatem: que ita facit hominem amicum dei, ut faciat etiam eundem concupiscere sibi ipsi hanc gloriam. Et quia dominus de motivo et conservativo fidei ex parte nostri loquebatur, ideo de huiusmodi amore tam sancte concupiscentie locutus est hic, qui paulo superius de amore amicitie erga deum eisdem dixerat scio quod non habetis dilectionem dei.

Hec de secundo.

Circa Tertium (i domo patris mei mansiones multe sunt: si quis minus dixisset vobis, quia vado parare vobis locum) questionum tres occurrunt. Prima est quid negatur per illa verba, si quis minus. Secunda est, quid est illud quod affirmat dominus conditionaliter tamen se fuisse dicturum discipulis in illis verbis, dixissem vobis. Tertia est, quomodo dominus vadit parare discipulis locum: quum ipse dixerit filiis Zebedaei

Ientaculi decimi questio tertia. c.ij

dei parata esse electis loca a suo patre, dicendo: sedere ad dextram v[el] sinistram meam non est meum dare vobis, sed quibus paratum est a patre meo. Et rursus dicit se in iudicio dicturum: venite possidete regnum paratum vobis a constitutione mundi. Quomodo ergo vadit parare, si iam parata sunt.

Ad hoc Dicitur sequendo sensum qui mihi videtur literalis, q[uod] per illa verba siquo minus, negatur vnitas mansionis in domo celestis patris. Ita q[uod] sensus est: si non essent in domo patris mei multe mansiones, Quas multas esse affirmauerat ad declarandum discipulis q[uod] licet omnes habituri essent in domo patris sui, diuersas tamen sortituri essent habitationes in eadem communi domo pro diuersitate meritorum: vt hinc n[on] desperarent de eterna beatitudine minus perfecti. Si enim in domo celestis patris vnica tantum esset mansio (hoc est vnica esset gradus beatitudinis) oporteret in hac vita equalia esse omnium sperantium beatitudinem merita: alioquin non possent pertingere ad illam vnica[m] mansionem: ac per hoc imperfecti qui ad equalitatem perfectorum non ascendunt, non haberent locum in illa beatitudine v[el]pote quibus non deberetur illa vnica mansio, ille beatitudinis gradus. Et propterea d[omi]n[us] subiunxit, dixissem vobis, hoc. s. q[uod] in domo patris mei non est nisi vnica mansio: vt p[er] hoc studeretis fieri o[mn]es eq[ui]les in meritis. Magua siquidem c[on]solatio est Ch[ri]stianis data ex hac d[omi]ni sententia, in domo p[at]ris mei mansiones multe sunt: q[ua]ndem et imperfectis et p[er]fectis et magis p[er]fectis et breuiter o[mn]ibus diligentib[us] deum

Tentaculi decimi questio tertia.

quantūcumq; paz, certa data est spes siue mansio-
nis: ita vt quilibet secundum sua merita inuentus
rus sit mansionem propriam in vna communi do-
mo celestis p̄ris. Et ad corroborandā hanc spem,
consolandaq; diuersa discipulorum studia ac meri-
ta, non sufficit domino affirmare in domo patris
mei mansiones multe sunt, sed adiunxit, si quo mi-
nus (hoc est, si non esset sic: hoc est, si non essent mul-
te mā' ones, sed esset vna tantum mansio) dixissem
vobis hoc ipsum. Et dignatus est reddere ratio-
nem quare dixisset eis hoc, quia scilicet ex officio
mibi incumbit, quia officium meum instat exercen-
dum, scilicet, quia vado parare vobis locum. Ac
si aperte diceret. Ad me spectat significare vobis
multitudinem vel vnitatem mansionum in celesti
domo, quia vado parare vobis locum, et propterea
significauī vobis q̄ multe sunt: et si non essent mul-
te sed vna, significassem vobis. Et loquitur domi-
nus more humano, ad preparatorem siquidem lo-
corum spectat denunciare venturis dispositionem
mansionum suarum, et precipue secundum vnitatem
vel multitudinem, magna siquidem datur cōsola-
tio venturis quum predicatur eis q̄ quilibet habi-
turus est mansionem propriam in eadem commu-
ni domo. Et per hoc patet responsio ad duas pri-
mas questiuiculas.

Ad tertiam vero dicitur, q̄ licet preparatio ce-
lestium mansionum ab eterno fuerit secundum di-
uinam predestinationem (iuxta verbum domini, q̄
bus paratum est a patre meo) et regnum celorum
a principio mundi paratum sit etiam secundum ex-
ecutionem inchoatiue, pro quanto in sanctis ange-

Ientaculi decimi questio quarta. c. iij.

lis inchoavit regnum celorum commune eis & futuris hominibus electis: dominus tamen Iesus quidam speciali modo per mortem, resurrectionem et ascensionem suam iuit ad parandum nobis locum. Ex parte quidem nostri: quia iuit ad tollendum impedimenta tam nature quam personalia, & ad donandum nobis dona quibus preparamur ad celestes mansiones: nondum enim erat spiritus datus inquit Ioan. quia Iesus nondum erat glorificatus. Ex parte autem paterne domus: quia aperuit ianuam felicitatis, & in possessionem posuit genus humanum ipsius celi supremi. Et sic diuersimode intelligendo & mansiones parate prius erant, & per dominum Iesum preparande adhuc alio speciali modo restabant. Hec de tertio.

Circa Quartum scilicet & nunc clarificatu me pater apud te metipsum claritate quam habui antequam mundus fieret apud te difficultas occurrit de re petita. Nam apparet implicationem fieri in hac petitione: quia petitur quod habetur. imo quod habitum est ab eterno: petitur enim clarificatio filii apud patrem, quam filius habuit apud patrem ab eterno. Hinc enim difficultas consurgit: quia petitio est rei non habite.

Rursus autem petitur clarificatio filii secundum humanam naturam aut secundum diuinam. Non secundum diuinam, quia stulta videtur huiusmodi petitio: nullus enim nisi stultus petit quod deus sit deus, aut quod deus sit omnipotens, & similia. Nec secundum humanam, quia falsum est quod ipsa claritatem habuerit apud patrem antequam mundus fieret, hoc enim petit filio secundum deitatem, ut patet.

Ientaculi decimi questio quarta.

Ad hoc Dicitur, q̄ sine dubio petit hic chri-
stus dominus clarificationem sui se-
cundum humanam naturam. Et ad literam pe-
tit clarificationem resurrectionis, ascensionis ⁊ ses-
sionis ad dexteram patris cum annexis vsq; ad die-
m iudicij exclusiue: vt ex appositis duabus condi-
tionibus colligitur. Prima est apud temetipsum
hoc est, da mihi gloriam apud te: hoc est, gloriam
consistentem in commendatione tua: talis enim est
gloria Christi vsque ad iudicium. Apud deum si-
quidem commendatur ⁊ glorificatur: apud homi-
nes vero partim blasphematur, partim parum es-
timatur: ⁊ si glorificatur fide, glorificatio ista in
commendatione diuina consistit. Altera conditio
est illud aduerbium nunc, denotans tempus pre-
sens, quod tunc, scilicet, a tempore mortis ipsius
inchoauit, quum cepit triumphare de inferno. Et
his enim intelligimus q̄ dominus petit se secundū
humanam naturam quantum ad tempus presens
glorificari apud patrem, hoc est, gloria consistente
in commendatione ipsius dei, hoc est, (vt vno ver-
bo dicatur) gloria spirituali, que in commendatio-
ne dei consistit: ad huiusmodi enim gloriam spe-
ctat qcquid habuit humana natura i Christo post
mortem, ⁊ gloria fidei quam apud fideles habet in
hac vita. A tempore vero iudicij erit tunc gloria
extensa ad totum vniuersum velint nolint inimici
eius.

Ad obiecta Autem in oppositum, dicitur
q̄ per claritatem habitam ab
eterno, duo possumus intelligere. Vel claritatem
humane nature assumpte a verbo. Et tunc est sen-

Ientaculi decimi questio quarta. c. iiii.

fus: clarifica tu me pater apud te metipsum, ponendo in executione claritatem quam habui per predestinationem antequam mundus fieret apud te: quia antequam mundus fieret, apud deum erat predestinata gloria humanitatis Christi. Et iuxta hunc sensum confutat dominus erroneam stulticiam illorum qui negligunt petere ea que predestinata sunt a deo, dicentes: si deus predestinavit sic fore, non oportet me orare, non oportet me sollicitari. Ecedo dominus Christus fatetur se scire predestinatum sibi gloriam: et cum hoc orat, ut predestinata gloria mandetur executioni: docens nos hac sua oratione ut etiam si sciremus nos predestinatos, oraremus et operaremur, ad hoc ut predestinata executioni mandarentur.

¶ Possimus quoque per habitam claritatem intelligere claritatem eternam ipsius filii dei. Et tunc est sensus. Clarifica tu me pater apud te metipsum quasi extendendo ad humanitatem claritatem meam divinam quam ab eterno habui. Et iuxta hunc sensum denotatur differentia inter glorificationem humanitatis Christi et glorificationem aliorum sanctorum penes hoc quod glorificatio ceterorum est ab extrinseco veniens, glorificatio autem humanitatis Christi est, velut ab intrinseco derivata: quoniam derivatur a propria gloria sue persone. Unde Joan. i. de verbo incarnato dicitur: vidimus gloriam eius quasi unigeniti a patre: quia gloria ipsius quam apparuit, ex intrinseca gloria unigeniti a patre emanavit. Petit ergo dominus ut executioni mandetur hoc, scilicet quod ex gloria sua eterna derivet gloria in ipsum secundum humanam naturam nunc apud patrem, modo prius exposito.

·Ientaculi decimi questio quarta.

¶ Et vterq; sensus, literalis est ⁊ verus, nec habet
dissonantiam aliquam: quoniam licet secundū ver-
ba videatur peti quod habetur, secundum tamen
sensus petitur alio modo habendū quod vno mo-
do habetur, quia iuxta primum sensum petitur ha-
benda gloria in executione que habebatur in prede-
stinatione: iuxta secundum vero sensum petitur ha-
benda gloria per derivationem, que habebatur se-
cundum essentiam in eadem persona. Unde non
dixit, claritate quā habuit humanitas mea, sed quā
habui ego: petit enim in se secundum huma-
nam naturam derivari gloriam quam
ipsemet habet secundum diuinam
naturam ab eterno. Nec de
quarto. Hude die xiiij.

Aprilis. M. D.

xxiiij.